

OSUDY FARMY
SILVERWOOD

Bouřlivá srdce

LILIAN KALINER

KIOKAN

Copyright © S. Fischer Verlag GmbH,
Frankfurt am Main 2021
Translation © Lenka Kubešová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
FIREFLY CREEK: SEHNSUCHT IN DEINEM HERZEN
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím FISCHER
Taschenbuch
přeložila Lenka Kubešová
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-437-3

*Pro mého manžela,
který na můj návrh prodat vše,
co jsme v té době měli,
a vyrazit do Austrálie, řekl jen „ok“.*

Prolog

Před 15 lety

„*P*ane Bennette!“ Pronikavý ženský hlas prořízl suchý, horký vzduch. Harry Bennett s povzdechem upustil cejchovadlo do vědra s vodou a vzhlédl.

K ohradě, ve které se pásł dobytek, pospíchala starší žena v elegantní halence a úzké sukni. Netvářila se zrovna přívětivě. Podpatky jejích lodiček rytmicky klapaly po nerovném terénu a vířily prach.

„To je paní Samsonová, ředitelka školy. To bude zase leg-race,“ ušklíbl se John a uvolnil provaz, který mělo malé tele uvázaný kolem krku. Telátko se rozběhlo zpátky k mámě a zmizelo uprostřed stáda, jež se tísnilo vzadu u ohrady a bez ustání bučelo.

„Žádné hlouposti,“ varoval Harry svého nejstaršího syna, kterému zpod koženého klobouku trčely vlasy černé jako uhel. Ředitelka dokázala být pěkně nepříjemná. Tohle Harrymu ještě chybělo! Její telefonáty byly právě jedním z důvodů, proč odpojil záznamník. Tušil, co bude následovat. Otázkou bylo jen to, který z jeho synů má u ředitelky vroubek. Tázavě pohlédl na šestnáctiletého Jima, který se opíral o zeď stodoly a zvedl ruce na znamení, že tentokrát to nebyl on. Už teď měl širší ramena než jeho dva bratři a Harry se na okamžik zamyslel nad tím, jestli by ho ještě

dokázal ohnout přes koleno. Musel se usmát. Nikdy na své syny nevztáhl ruku, i když nesčetněkrát zkoušeli míru jeho trpělivosti. Poté pohlédl na Samuela, svého druhorozeného, kterému také cukaly koutky. Harry varovně přimhouřil oči, načež se jeho syn vydal odchytil další tele.

„Pane Bennette.“ Ředitelka se zastavila u ohrady a lapala po dechu.

„Paní Samsonová.“ Harry na ni kývl a smekl klobouk. Pomalu se rozešel směrem k ní a rukou si otřel pot z čela. Potom si sundal kožené rukavice a tázavě se na ni zadíval.

„Protože vůbec nereagujete na mé telefonáty, musela jsem si najít čas a vyrazit za vámi osobně.“ Vyčítavě potřásla hlavou a Harry si všiml, že se jí na vlasech třpytí krůpěje potu. Její oblečení a dokonalý účes působily na farmě jako pěst na oko. Proč nezůstala sedět ve své klimatizované kanceláři a nenechala jeho i chlapce na pokoji?

„O koho jde tentokrát?“ zeptal se klidně.

„Dvojčata,“ vydechla a rozhlédla se kolem sebe. „Kde vůbec jsou?“

„Jak vidíte, mám plné ruce práce. Nemám tušení, kde se Quentin a River poflakují.“

Rozhořčeně si odfrkla.

„Co zase provedli?“ Harry se poškrábal na hlavě. Do večera musí označit zbytek telat, takže na vybavování neměl čas.

„Školní králíci...“

Harry zasténal a opřel se o ohradu. „Přežili?“

„To ano. Ale tím dobré zprávy končí.“ Zašátrala ve své kabelce a něco z ní vytáhla. „Poznáváte ho?“

Harry natáhl ruku po strojku, kterým stříhal svým synům vlasy. „Oni...?“

„... oholili králíky,“ dokončila za něj větu paní Samsonová.

Za Harrym se ozval výbuch smíchu. Prudce se otočil a vrhl na své syny výhrůžný pohled. Ti okamžitě zmlkli, ale dál se pobaveně culili.

„To nebude tak horké, chlupy jim brzy dorostou,“ poznamenal a odhodil strojek vedle otevřených dveří stodoly.

„Že to nebude tak horké?“ zopakovala po něm ostře paní Samsonová.

„Paní Samsonová, já si to s nimi vyřídím. Už se to nebude opakovat,“ řekl Harry klidně.

„Tomu sám nevěříte. Máme ve škole čtyři Bennetty a jejich složky praskají ve švech. Támhleten,“ ukázala na Jima, „loni zmlátil mladého Arndta. Johna a Samuela už máme našťestí z krku.“ Zachmuřeně pohlédla na dva nejstarší chlapce, kteří už vyšli ze školy a pracovali na farmě.

„Pokud se nepletu, byl to právě Arndt, kdo si tehdy začal. Copak můžu za to, že Jim umí líp mířit?“ zasténal Harry a znovu si oťrel pot z čela. „A co Ethan?“ zeptal se na svého třináctiletého syna.

„To je premiant třídy,“ připustila ředitelka neochotně.

Harry taktně mlčel.

„To ale neomlouvá chování ostatních! Ethan se navíc nechává až moc často zatáhnout do jejich legrácek. Od té doby, co vedu tuto školu, mi jde z vašich chlapců hlava kolem. Johnovi a Samuelovi se nějakým zázrakem podařilo složit zkoušky, ale stále ještě zbývají Jim, Ethan a dvojčata.“ Zatvářila se ustaraně a na čele se jí objevily vrásky.

Harry si povzdechl a promnul si rukou zátylek. Jakkoli mu byla její návštěva nepříjemná, naprosto jí rozuměl. Znal své syny lépe než kdokoli jiný a bylo mu jasné, jak musí jejich chování působit na lidi, kteří je neznají.

„Pane Bennette,“ spustila starší žena znovu.

„Říkejte mi Harry,“ broukl smířlivě.

Na tváři se jí mihl úsměv. „Harry, znám vaši...“ zaváhala, „... zvláštní situaci.“

„To je mi jasné.“

„Chlapcům chybí ženská ruka. Víím, že děláte všechno, co je ve vašich silách.“ Zachmuřeně pohlédla do výběhu, kde pobíhali John a Samuel. Měli na sobě jen montérky

a snažili se odchytit další tele. Jim se mezitím chystal rozžhavit cejchovadlo.

Harry se při pohledu na ně dmul pýchou. Ve svých dvaceti, devatenácti a šestnácti letech se dokázali postavit ke každé práci. Díky jejich pracovitosti se jim podařilo udržet farmu nad vodou i v době, kdy nebyly peníze na brigádníky. A přesto moc dobře věděl, co jim chybí. „Nejsem kouzelník, abych vytáhl ženskou z klobouku,“ hlesl.

„A co chuva? Dvojčata chodí teprve do třetí třídy, těm by to určitě prospělo.“

„To už jsme zkoušeli.“ S povzdechem zahnal vzpomínku na Fionu. Za ty tři roky, co s nimi žila, děti úplně rozkvetly. Jenže potom od nich odešla. „Do mého domu už nikdy žádná žena nev kročí,“ pronesl rozhodně.

Paní Samsonová pokrčila rameny. „Myslím, že už jsem řekla vše, co jsem chtěla. Nebudu vás déle zdržovat.“

„Slibuju, že si s Quentinem a Riverem promluví. Mrzí mě, že vám přidělávají starosti,“ snažil se ukončit rozhovor v přátelském duchu. Otřel si ruku do kalhot a podal ji ředitelce.

Na vteřinu zaváhala, ale pak mu potřásla pravicí. „Abych nezapomněla.“ Znovu zašátrala v kabelce a vytáhla z ní obálku. „To je formulář, kterým udělujete souhlas, aby Ethan mohl přeskočit ročník.“

Harry rozpačitě uchopil obálku. „Přeskočit ročník?“

„On vám to neřekl?“

Harry zamračeně pohlédl směrem k domu. „Moc si spolu nepovídáme. On se většinou zavře ve svém pokoji a čte si nebo se učí.“ Na rozdíl od ředitelky si právě s Ethanem nevěděl rady. Nedokázal si k němu najít cestu. Kdykoli ho požádal, aby mu pomohl na farmě, jen nechápavě kroutil hlavou nad chlapcovou nešikovností. Ostatní synové ho svými vtípkami a žertíky sice často přiváděli k šílenství, ale on byl v jejich věku úplně stejný. U nich si byl jistý, že se v životě neztratí. Ethan byl úplně jiný, a když Harry přemýšlel nad

jejich vztahem, připadal si bezmocný. A teď mu Ethan ani neřekl, že by mohl přeskočit ročník. S povzdechem přeložil obálku a strčil si ji do kapsy. „Promluvím dvojčatům do duše. Ale nemůžu vám zaručit, že to pomůže.“

„Děkuji.“ Paní Samsonová se na něj soucitně usmála a rozloučila se.

Harry trpělivě čekal, než auto odjede ze dvora. Poté si strčil dva prsty do pusy, hlasitě hvízdal a pohlédl k malému okénku, které se krčilo pod střechou stodoly. „Okamžitě dolů, vím, že tam jste,“ zahřměl.

Quentin a River se provinile vyšourali ze stodoly a protáhli se mezi tyčkami v plotě. Harry ukázal na strojek. „Vy jste opravdu oholili králíky?“

„Bylo to sakra těžké, pořád sebou mleli,“ vysvětloval Quentin hrdě.

„Neklej,“ napomenul ho otec. „Jak to, že si toho nikdo nevšiml?“

River sklopil zrak. „O přestávce jsme se vplížili do třídy.“

Harry zasténal a klekl si ke svým synům. „Já se z vás jednou asi zblázním.“

Chlapci před ním stáli jako hromádky neštěstí.

„Za trest vykydáte koňskou stáj. A snažte se polepšit,“ řekl vážně. „Jiná škola tady není, takže se chovejte tak, aby vás nevyhodili.“

Jen domluvil, oba výtržníci se rozběhli ke stáji. Quentinovy tmavé kadeře neposlušně poskakovaly sem a tam, zatímco v Riverových krátkých vlasech se třpytil prach. I když si byla dvojčata povahově velmi podobná, vzhledově byl každý z chlapců úplně jiný. Oba na sobě měli kalhoty, které byly samá díra a nutně potřebovaly zašít. Harry však vždycky raději nakoupil hromadu nových džínů. Dobře věděl, že obyvatelé nedalekého městečka Firefly Creek lační po všem, co se v jeho rodině šustne, a tak nechtěl, aby

se jeho nejmladší synové zapsali jako divoši, kteří holí králíky. Byl si však jistý tím, že se zprávy o jejich nejnovějším kousku už dávno rozkřikly.

Harry vstal. Musí ten strojek uklidit dřív, než se kluci vyřadí i na jejich kočce. Pomalu kráčel za ostatními a na rtech mu pohrával úsměv. Až bude zítra vyzvedávat kluky ze školy, možná se zajde podívat na oholené králíky. Jeho starší synové mu přivodili několik bezesných nocí, ale dvojčata mu očividně dají zabrat ještě mnohem víc. Než se vrátil zpět do výběhu, chlapci mezitím označili další tři telata. Harry uznale poplácal Johna po rameni. Jistě udělal při výchově spoustu chyb, ale tohle se mu opravdu povedlo. Znovu pohlédl směrem k domu. Musí si promluvit s Ethanem. Jen nevěděl jak.

1. kapitola

Nyní

*L*iz si strčila peněženku do podpaží, pod bradu pytlík chipsů a do rukou popadla další dva sáčky. Rozpačtě se usmála na vytáhlého mladíka, který pracoval na zdejší čerpací stanici, a zamířila se svým nákupem k autu. Co si o ní musel myslet? Jezdila sem pravidelně nakupovat své oblíbené laskominy. Každé dva tři týdny si našla nějakou výmluvu, většinou že došlo mléko nebo chleba, aby se mohla na hodinu vytrazit z farmy. A stejně jako dnes si vybírala nedělní večer, kdy byl ve městě klid. Proboha, mléko! Protočila oči, otevřela dveře svého vozu a hodila pytlíky na sedadlo spolujezdce. Pak se rozeběhla zpět k čerpací stanici a vyndala z chladicího regálu láhev mléka. Musela být opatrná, aby se o její malé lži nikdo nedozvěděl. Žádné mléko jim samozřejmě nedošlo, naopak ho měli na farmě až dost. Ale protože kromě ní do spíže téměř nikdo nechoďil, nemohla její lest prasknout. Podala chlapci pětidolarovou bankovku. „Drobné si nech.“

„Přeji vám hezký večer, paní Bennettová,“ zaslechla ještě mladíkův hlas, když se za ní zavíraly dveře. Spokojeně nastoupila do svého žlutého autíčka a položila mléko na zadní sedadlo. Když otočila klíčkem v zapalování,

z reproduktorů se ozvala diskohudba. Usmála se a vyjela na širokou hlavní silnici. Jakmile však minula značku označující konec obce, odbočila na malé zarostlé parkoviště. Popadla chipsy a vystoupila. Chvilí tiše stála a vdechovala svěží večerní vzduch a potom se vydala k vybledlé dřevěné lavičce. Její lavičce. Lavičce, kde ji Samuel tenkrát požádal o ruku. Jak je to dávno? Zamyslela se a roztrhla sáček. Ucítla vůni sýra. Strčila si do pusy první kousek, labužnický ho převalovala na jazyku a vychutnávala si lahodné umělé aroma.

Je možné, že už to je šest a půl roku? Čas letěl jako splašený, hlavně proto, že se toho tolik událo. Samuelova žádost přišla zcela nečekaně, a přesto bylo všechno naprosto dokonalé. Původně ji chtěl požádat o ruku v Melbourne, kde pracovala jako učitelka. Ale po víkendu, který Liz strávila s ním a jeho rodinou na farmě, už nechtěl čekat ani minutu. To byl celý on. I to, jak svou žádost zamumlal na téhle zchátralé lavičce nad kornoutem zmrzliny a na rtech mu přitom pohrával šibalský úsměv. Samozřejmě se rozzářila a skočila mu kolem krku. Vůbec ji netrápilo, že jeho zmrzlina skončila na její halence.

Cestou na letiště v Adelaide si Liz dokolečka opakovala, že je zasnoubená. Nemohla uvěřit tomu, že se opravdu vezmou. Samuel vtrhl do jejího života jako tornádo. Všechno se seběhlo neuvěřitelně rychle. Když ji požádal o ruku, bylo jí teprve jednadvacet a jemu osmadvacet a znali se jen něco málo přes půl roku. Poprvé se setkali v jednom klubu v Melbourne, kam Liz často chodila posedět s přáteli, a hned mezi nimi přeskočila jiskra. Byla to láska na první pohled, skoro jako z kýčovitého romantického filmu. Samuel si tenkrát vyrazil s kamarády na krátký výlet do Melbourne a do Lizina života vpadl doslova po hlavě. Tehdy totiž zakopl a celou ji polil pivem. O tři týdny a nespočet telefonátů později si opět koupil letenku a objevil se v Melbourne, aby ji pozval na rande. A Liz ho za to odměnila polibkem, který jí

obrátil život naruby. Jejich světy nemohly být rozdílnější – učitelka z Melbourne a farmář z Jižní Austrálie. A přece se měla stát součástí jeho života. A dokonce mnohem rychleji, než by si pomyslela.

Liz se natáhla pro druhý pytlík, roztrhla ho a položila vedle sebe na lavičku. Už jí zbýval jen jeden. Pokaždé si všechny naskládala vedle sebe, natáhla nohy a pozorovala oblohu. Dnes si nemohla vychutnat západ slunce, který tolik milovala. Obloha byla celý den nezvykle šedá. Přitáhla si svetr k tělu a zalitovala, že si s sebou nevzala něco teplejšího. I když měla pocit, že ve vzduchu je už cítit jaro, pořád byla zima. A ta umí být v Jižní Austrálii nepříjemně vlezlá.

Ohlédlá se přes rameno a očima pohladila potůček, který tekl jen pár metrů za lavičkou. Dnes tu samozřejmě nepoletovaly světlušky, kterým Firefly Creek vděčí za své jméno. A i když věděla, že se tito broučci objeví zase až v listopadu, musela se ujistit, že nepropásla tuto jedinečnou podívanou. Světlušky byly vlastně to jediné, čím byla tato oblast zajímavá. Firefly Creek nemohlo lákat turisty na velkolepé hory nebo moře, nebylo tu dokonce ani kino. Rozkládaly se zde jen nekonečné pastviny, na kterých se pásł dobytek. Ale světlušky byly skutečně úchvatné a Liz se každý rok nemohla dočkat těch několika týdnů, kdy se za soumraku uvelebí venku a bude tiše pozorovat jejich úchvatný rej.

Zalovila v pytlíku a strčila si do pusy slaninový chips. Od jejich prvního setkání tehdy uplynuly sotva tři měsíce, když Samuel posadil svého staršího bratra do auta a vezl ho devět hodin do Melbourne, aby mu ji představil. Jako by to bylo včera. John vstoupil ve své kostkované košili a vybledlém koženém klobouku do jejího bytu a ona mu nabídla místo u stolu v malinkaté kuchyňce. Seděli naproti sobě a on se tvářil rozmrzele. Napětí by se dalo krájet. Když však John poznal, jak moc Samuelovi na Liz záleží, jeho výraz změkl a tu a tam se na ni usmál. Aniž by to tehdy tušila,

seděla poprvé u stolu se svým budoucím švagrem a zároveň mužem, který jí měl později být velkou oporou.

Liz škrábala nehty seschlé dřevo. Před šesti a půl lety neměla naštěstí ani tušení, jak málo času jim zbývá. A byla vděčná za tu sladkou nevědomost, která jim dovolila prožít alespoň dva bezstarostné roky. Dva šťastné roky. A pak přišel blesk z čistého nebe. Krátce před svatbou dala v Melbourne výpověď a přestěhovala se sem. Samuel chtěl mít jako vždy všechno pod kontrolou a koupil pro ně malý domek na kraji města. Liz se do toho místa okamžitě zamilovala. Ráno odcházela pěšky do práce do zdejší školy a Samuel odjížděl na rodinnou farmu. Snažila se zahnat myšlenky, které se jí na tomto místě pokaždé vracely. A přesto ji ta lavička k sobě vábila, jako by byla opředená nějakým kouzlem. Bylo to jejich místo. Jen málokdy tudy někdo projížděl, a ještě vzácnější bylo, že někdo zastavil na malém parkovišti, zarostlém vysokou suchou trávou a schovaném pod pokroucenými eukalypty.

Najednou zaslechla skřípání pneumatik a spatřila, jak na parkoviště vjelo elegantní, drahé auto. Už na první pohled bylo zřejmé, že do tohoto prostředí vůbec nezapadá. Liz si zklamaně povzdechla a olízla si z prstů slané drobečky. Přes tónovaná skla pozorovala siluetu řidiče. Potom se otevřely dveře. Z vozu vystoupil muž a pospíchal mezi stromy. Liz zaostřila. To snad nemůže být pravda. Prohlížela si bílou košili, která obepínala jeho svalnatá záda. Asi byl na cestě pěkně dlouho, protože ji měl celou zmačkanou. Nebo že by přece? Muž se postavil ke stromu, a když Liz zahlédla jeho profil, bezděčně vydechla. Ethan! V tu chvíli se ohlédl přes rameno, trhl sebou a rychle pustil pásek, který se právě chystal rozepnout.

„Promiňte, nevšiml jsem si vás!“ zavolal na ni a zamířil zpět k autu. Copak ji nepoznal? Liz ani na vteřinu nezapochybovala, že toho chlapíka zná, i když se ve Firefly Creeku neukázal už celou věčnost. Sice měl za sebou určité dlouhou

cestu, ale plavé vlasy měl pečlivě učesané. Celkově vypadal nápadně upraveně. Dokonce si ani nevyhrnul rukávy košile, která mu seděla jako ulitá. Očividně váhal, co by teď měl udělat, a tak sáhl do kapsy svých elegantních kalhot, vytáhl z ní mobil a ležérně se opřel o kapotu. S povytaženým obočím se zadíval na displej a potom na něj rychle něco naťukal.

Mělo by ji urazit, že ji nepoznal? Ne, vždyť se roky neviděli a Liz se za tu dobu jistě hodně změnila. Kolikrát se vůbec potkali? V duchu se vrátila do doby, kdy prožila jak ty nejkrásnější, tak ty nejbolestivější chvíle svého života. Tříkrát. Viděli se celkem tříkrát. Poprvé se setkali o Vánocích na farmě, podruhé na svatbě a potřetí před čtyřmi a půl lety na Samuelově pohřbu. V prstech mimoděk žmolala látku kalhot. Poté se zarazila a znovu se zadívala na Ethana. Nikdo jí neřekl, že by měl přijet. Takovou zprávu by jí Harry určitě nezamlčel. Nejspíš by se měla zvednout a jít se mu představit. Nakonec se ale rozhodla, že si z něj trochu vystřelí. Lehce se předklonila a s úsměvem se zeptala: „Nemáte hlad?“

Udiveně vzhlédl od mobilu a pohled mu padl na pytlíky brambůrek, které měla položené vedle sebe. Zdálo se, že na okamžik zaváhal, ale pak strčil mobil zpátky do kapsy. „Vy tady máte pěkné zásoby,“ zavolal a přátelsky se na ni usmál.

„Maličko jsem to přehnala,“ přiznala.

„V tom případě se budu chtít nechtět muset obětovat,“ zažertoval a přistoupil k ní. Posadil se na druhou stranu lavičky tak, aby pytlíky brambůrek ležely mezi nimi. Liz si všimla, že si ji po očku prohlíží. Modrooký blondatý Bennett, to se jen tak nevidí, pomyslela si. „Tak copak to tu všechno máme?“ uculil se a zadíval se na pochoutky.

Prstem ukazovala na jeden sáček za druhým. „Sýrové kuličky, slaninové chipsy a můj favorit – cibulové kroužky.“

Uznale přikývl. „Velice zajímavá kombinace, to se musí nechat.“ Rozesmál se a jeho srdečný smích prolomil ledy.

„Nejspíš jste v Sydney zvyklí na lepší věci.“

Střelil po ní pohledem a udiveně naklonil hlavu na stranu.

„Jak víte, že jsem ze Sydney?“ Nervózně se narovnal.

Měla by mu to prozradit. Přiznat se, že si z něj trochu vystřelila. Ale tahle hra ji začínala bavit. Místo přiznání kývla hlavou směrem k jeho autu. „Máte espézetku Nového Jižního Walesu. A vypadáte jako velkoměšťák.“

„Jako velkoměšťák,“ zopakoval po ní. „Je na tom snad něco špatného?“

„Já jsem z Melbourne,“ pronesla, aby mu pomohla přijít na to, s kým tu vlastně sedí.

„Ethan Bennett.“ Natáhl se přes pytlíky a podal jí pravici.

„Elizabeth Monroeová,“ představila se mu dívčím jménem a marně hledala v jeho očích jiskřičku poznání. *V tom případě si tohle divadýlko zasloužíš.* Potlačila zahihňání a nabídla mu sýrové kuličky.

„Děkuju za nabídku, Elizabeth.“ Zaváhal, ale nakonec si jednu kuličku strčil do pusy.

„Tak co, chutná?“ vyzvíдалa.

„Je to zatraceně dobré. A asi i zatraceně nezdравé.“

„Obávám se, že ano.“ Spokojeně se opřela a zašmátrala rukou v pytlíku.

„Proč jste si koupila tři balení?“

„Tahle kombinace je totiž nejlepší. Vezmete si z každého sáčku jeden kousek, a když je sníte, musíte si olíznout prsty.“

„Olíznout si prsty?“ Chraplavě se rozesmál.

Liz vážně přikývla. „To je na tom to nejlepší. Pak cítíte na jazyku všechny tři příchutě najednou.“

„Dobře.“ Demonstrativně si vkládal do úst jeden kousek po druhém. „Mana nebeská,“ řekl s plnou pusou a strčil si palec a ukazováček do pusy.

Liz překvapilo, že působil velice uvolněně. Moc toho o něm nevěděla. Zaslechla jen několik kusých informací, které jí toho o něm moc neprozradily. Na farmě se o něm

téměř nemluvalo, a když už, většinou to skončilo hádkou. Ale proč sem teď přijel? Zvědavě na něj pohlédla.

„A, Ethane Bennette ze Sydney, co vás přivádí do téhle ospalé díry uprostřed ničeho?“

Opět se toporně narovnal a zvážněl. „Abych byl upřímný, sám nevím,“ špitl.

Náhle pocítila soucit s tímto mužem, kterého sotva znala. Zdálo se, že ho něco trápí. „Jste odsud?“ V duchu si vyčítala, že svou hru nedokázala včas utnout. Promarnila správnou chvíli a teď mohla jen doufat, že se na ni potom nebude zlobit.

„Je to na mně vidět?“ Pohlédl na ni a vypadal o něco veseleji.

„Ne, vůbec ne.“

„Ale máte pravdu.“

Zvedl sáček se sýrovými kuličkami a několik si jich nasypal do pusy. Liz vyčkávala a nervózně si okusovala nehty. „Chci navštívit svou rodinu,“ dodal po chvíli.

„Určitě se na vás už moc těší,“ odvětila Liz a usmála se na něj.

„O tom právě pochybuju.“ Potřásl hlavou. „Změňme téma. Co dělá žena jako vy sama se třemi pytlíky chipsů večer na tomhle parkovišti?“

Liz se rozesmála a zabořila obličej do dlaní. Musel si o ní myslet, že je opravdu zvláštní. „Chodím si sem odpočínout. Starám se o velkou domácnost a jednou za čas prostě potřebuju na chvíli vypnout. Takže předstírám, že musím nutně odjet na nákup, a místo toho si sednu na tuhle lavičku a tajně se cpu nezdravým jídlem.“

Jeho smích se nesl večerním vzduchem a rozléhal se po celém parkovišti. Usazenýma očima na ni pobaveně pohlédl. „Opravdu?“

„Opravdu.“ Pokrčila rameny, vytrhla mu z ruky balíček sýrových kuliček a položila jej na jeho obvyklé místo.

„Jste hospodyně, nebo máte tak velkou rodinu?“

„Obojí.“

„Velká rodina je kapitola sama pro sebe,“ uvažoval a zatvářil se melancholicky.

„Chcete už jet za tou svou?“ vyzvídala.

Ethan zavrtěl hlavou. „Abych byl upřímný, musím sebrat odvahu.“

„Ale za chvíli bude tma.“

„Asi si o mně budete myslet, že jsem zbabělec, ale musím se hodně přemáhat, abych nesedl do auta a nerozjel se zpátky domů.“

„Vůbec ne. Asi to pro vás není zrovna snadné.“

„Před minulostí neutečete,“ zamumlal a chabě se na ni usmál.

Liz přejela rukou po drsném dřevu lavičky. „V tom máte pravdu.“ Pohlédla na hodinky a zjistila, že už nerozezná čísla na ciferníku. Byl nejvyšší čas, aby vyrazila domů. Vstala a ovinula si ruce kolem těla. Velice rychle se ochladilo. „Zbytek chipsů je váš. A až je dojíte, pojedete ke své rodině. Platí?“

Vstal a znovu jí podal ruku. „Děkuju vám za milou společnost, Elizabeth.“ Ucítla teplo jeho dlaně, které přecházelo do té její. „Kdykoli si to ráda zopakuju.“ Došla ke svému autu a nastoupila. Když se otočila, naposledy pohlédla na osamělý stín na lavičce. *Zatím se měj, Ethane.*

Liz ležela ve tmě na široké posteli. Rozmrzele se stočila do klubíčka a pohlédla směrem k oknu. Obloha byla dnes zatážená, takže na nebi nespátřila ani jedinou hvězdu. Ethan nepřišel. Nejspíš už byl dávno na cestě do Sydney. Nikomu neřekla, že ho potkala. Tajně se těšila na Harryho překvapený výraz, až po letech Ethana uvidí. A i když to byl drsnák, musel by mít přece radost, že se jeho syn vrátil domů. Pod drsnou skořápkou se skrývá měkké jádro. Na nikoho toto rčení nesedělo lépe než na jejího tchána. Celý večer bojovala s nutkáním připravit Ethanovi postel v pokoji pro

hosty. Nechtěla však riskovat, že se jí ostatní začnou vyptávat, co to dělá. Když večer hráli u kuchyňského stolu karty, jen stěží potlačovala vzrušení. Očima hypnotizovala dveře. Už dlouho se na nic tak netěšila. A pak jí konečně došlo, že Ethan nepřijde. Podlehł svému strachu. Návrat ztraceného syna se nekoná. A nikdo kromě Liz neměl ani tušení, že se k němu schylovalo.

Zjistila si, že ze Sydney do Firefly Creeku to je přes tisíc tři sta kilometrů. Ethan vypadal tak unaveně, že určitě ujel celou cestu bez jediné přestávky. Nebylo nebezpečné sednout opět za volant a jet hned zpátky? Co se mezi ním a ostatními Bennetty stalo, že měl strach vrátit se na farmu? Ethan byl jediný Harryho syn, který chtěl dělat kariéru, a odešel proto z Firefly Creeku. Alespoň tak si to Liz vydedukovala z těch několika málo informací, které pochytila. Byl právě jeho odchod důvodem, proč byly vztahy mezi ním a ostatními tak napjaté? Když se tehdy o Vánocích poprvé setkali, připadal jí Ethan zamlklý, ale teď zpětně si musela přiznat, že si z těch svátků pamatuje jen útržky. Ten den byla totiž nervózní, protože se měla poprvé setkat se svým budoucím tchánem. A potom už ji semlel kolotoč velké rodiny. A nestihla si s ním popovídat ani tehdy, když o několik měsíců později přiletěl na jejich svatbu.

Liz se zavrtila hlouběji do polštáře a zamžourala do tmy. Pak už se viděli jen na pohřbu. Potřetí a naposledy. Kdykoli si Liz na ten den vzpomněla, vybavila se jí jen nekončná řada kondolujících, potoky slz a rozpačitá podání ruky. Měla však pocit, že Ethan odjel ještě týž den. Když se rodina večer sešla u kuchyňského stolu a Harry vyprávěl příběhy ze Samuelova dětství, Ethan s nimi už nebyl. Očividně jim byl úplně ukradený, i když zbytek Bennettů za všech okolností držel při sobě. *Velká rodina je kapitola sama pro sebe.* Jeho slova jí zněla v uších, dokud ji nepřemohl spánek.

2. kapitola

*S*dálo se mu to, nebo tady vzduch opravdu voněl jinak? Byl úplně jiný než ve městě. Plný pachů, a přesto tak omamný. Ethan stáhl okénko ještě o kousek níž a do auta náhle vnikl ranní chlad. Zaklel a zpomalil. Na bílý lak jeho mercedesu pršel ostrý drobný štěrk. Cesty vedoucí pampami Jižní Austrálie nebyly určené pro městská auta, ale už byl skoro u cíle své cesty. Před očima se mu otevřel výhled na pozemky, které patřily jeho rodině. Protáhl si ztuhlá záda, ve kterých mu nezdravě zakřupalo. Ukázalo se, že nebyl nejlepší nápad strávit celý den za volantem a potom si v autě i ustlat. Ale on prostě potřeboval trochu času. Aspoň jednu noc navíc. Prohrábl si rukou vlasy a snažil se je upravit, což bylo bez ranní sprchy téměř nemožné.

Očima přelétl svěží zeleň a pohledem zabloudil až ke kopcům, které se tyčily na obzoru. Před jeho vozem se rozprostíralo devět set sedmdesát jedna hektarů úrodných pastvin. A nezvykle temná obloha jako by podtrhovala jeho náladu. Vyprahlá země praskala pod koly jeho mercedesu, který se líně ploužil k farmě. V dálce spatřil stádo ovcí. Vypadaly jako malé plstěné kuličky, které někdo rozsypal na nekonečné pastvině. Alespoň tak mu to po těch letech strávených ve velkoměstě připadalo. A přece měl pocit, že tu zná každý kámen. Dupl na brzdu a strhl volant. Dokonce i ten obrovský výmol tady stále byl. Nevěřicně zakroutil hlavou a objel ho. Proč ho jeho bratři proboha nezasypali? Potom se suše zasmál. Nejspíš proto, že by po této cestě mohli jet

se zavřenýma očima. Byli tady doma a znali každíčký centimetr této cesty. Jen on do té díry málem spadl. Bylo to znamení, že sem nepatří? Tak, jak to cítil odjakživa?

Na chvíli zaváhal, ale potom opět přidal plyn. Pokud by se teď otočil, pravděpodobně by se sem už nikdy nevrátil. A i když mu to nebylo zrovna příjemné, cítil, že teď je ta nejlepší doba na návrat. Netušil, co ho tu po více než čtyřech letech čeká, ale moc dobře znal otcovu povahu. Určitě mu toho moc neřekne. Jen nedokázal odhadnout, co přesně to málo bude. A ani on sám nevěděl, co od této návštěvy očekává. Ne, neměl nejmenší tušení, co tady vůbec dělá.

A přece mu něco v hloubi duše říkalo, že se sem má rozjet, i když ho jeho rodina určitě nepřivítá s otevřenou náručí. Při troše štěstí by to však nemuselo skončit fiaskem. Dlouho se tomuto okamžiku vyhýbal. Ale už bylo načase setkat se se svou rodinou, i když spolu nikdy neměli nejlepší vztahy. Přes to všechno doufal, že tady, ve svém rodišti, najde na několik dní útočiště, aby si vyčistil hlavu od pracovních povinností a načerpal nové síly.

Když se mu před očima objevil rodný dům, povzdechl si a ztlumil rádio. Stará budova s šedo-červenou kamennou fasádou se majestátně tyčila na konci cesty. Svá nejlepší léta už měla dávno za sebou, ale i tak z ní vyzařovalo něco vznešeného. Domov. Alespoň to kdysi byl jeho domov. Zaparkoval auto vedle několika odřených pickupů a dvou terénních motorek, které stály na písčitém parkovišti. Nebylo těžké uhodnout, komu ty motorky patří. Quentin a River, jeho mladší bratři, odjakživa milovali rychlou jízdu. Hodiny a hodiny opravovali staré rezavé motorky, dokud se jim je nepodařilo nastartovat. Většinou je na pas-tvinách okamžitě zničili a mohli začít znovu. Kolik teď dvojčatům může být let? Třiadvacet? Čtyřiadvacet? Ethan potřásl hlavou a vypnul motor. Už tady nebyl pěkně dlouho. Ale měl k tomu pádný důvod. A všichni to věděli. Měl totiž pocit, že to není jeho svět. Když však teď seděl v autě

a díval se na svůj rodný dům, cítil se provinile. „Sakra,“ zasyčel a vystoupil z vozu. Najednou se mu vrátily všechny pocity, které dlouhé roky potlačoval. Připadal si zase jako malý kluk, který se bojí, že sem nepatří. Jako nemotorný, hubený kluk, který má obě ruce levé. Budižkníčemu.

Vzduch prořízlo zachechtání ledňáka. Ethan si zaclonil oči a snažil se ho zahlédnout, ale marně. Pták jistě seděl na vysokých stromech rostoucích kolem domu a Ethanovi připadalo, jako by se škodolibě vysmíval jeho návratu. Znovu nasál vzduch prosycený vůní přírody. Vůní jeho dětství. Ethanovi se zdálo, že Silverwood vypadá úplně stejně, jako když odsud naposledy odjížděl. Možná jen trochu zchátral a staré cihly už nebudily ten nejlepší dojem. Jinak všechno vypadalo přesně jako v dobách jeho pradědečka, který tuto farmu založil. Suchý trávník vedle domu jako obvykle zoufale potřeboval posekat a vítr vířil prach, který v malých obláčkách ladně tančil kolem domu. Ne, vůbec nic se tady nezměnilo.

Deset let. Před deseti lety si sbalil kufry, naházел své věci do krabice a vyrazil zrezavělým autem vstříc novému životu. Jeho otec mu při loučení vtiskl do dlaně pět set dolarů. Víc si muž, který byl sám na šest hladových krků, nemohl dovolit. Ethan si vzal studentskou půjčku a každý den po škole pospíchal do kanceláře daňového poradce, kde se ze studenta měnil v sekretářku. S úsměvem vzpomínal na roky, kdy svůj volný čas trávil tříděním a kopírováním spisů. Touto prací si nejen vydělal na studia, ale navíc mohl nahlédnout do světa financí. Všiml si, jak jednotliví klienti spravovali své úspory, jak je investovali a jakým rizikům se přitom vystavovali. A jak se jim to nakonec vyplatilo. Samozřejmě ne všem.

Ethan se vyhnul hlavnímu vchodu. Místo toho prošel otevřenou železnou brankou do zarostlé zahrady a zamířil k úzké pěšince táhnoucí se podél domu. Když už byl skoro u zadních dveří, zaslechl zevnitř hlasy. Ještě jednou

se zhluboka nadechl, potom vstoupil do otevřených dveří a zůstal stát na prahu. Nikdo si ho nevšiml. Spatřil otce, který se s hrnkem v ruce opíral o kuchyňskou linku a něco probíral s Johnem. Ten seděl s nataženýma nohama u stolu a pil kávu. Na okamžik pohlédl na svého nejstaršího bratra. Téměř vůbec se nezměnil, jen mu na čele přibyly vrásky. Podle otisku v jeho vlasech poznal, že dnes už musel mít na hlavě klobouk. Takhle brzy ráno. Jak znal Johna, určitě byl na nohou jako první a už dávno nakrmil koně. Na ostře řezaném obličejí měl několikadenní strniště. Tvářil se vážně, čímž na ostatní působil uzavřeně.

Ethan pohlédl na Jima, který seděl u stolu naproti Johnovi a četl si noviny. Spokojeně klouzal očima po řádcích, ale Ethanovi bylo jasné, že dobře poslouchá, o čem si John a otec povídají. Jim, tichý kluk se zlatým srdcem. Na první pohled vypadal jako roztomilý medvídek a jako jediný dokázal do určité míry krotit bennettovský temperament. I on však uměl dostát svému příjmení a občas to přepísknout. Ethana zaplavil pocit bezpečí. Tyto lidi dobře znal. I po těch letech jim dokázal vyčíst z tváře, co si myslí. Když chtěl konečně promluvit, jeho otec si odkašlal. Tmavýma očima se zvědavě zadíval na Ethana. Jeho mohutný šedý knír zakrývající část obličejí dokázal skrýt i jeho emoce. Harry byl vysoký, stejně jako všichni jeho synové, a i v pětadesáti letech budil respekt. Ostatně jako vždy.

„Dobré ráno.“ Ethan vstoupil do kuchyně a s očekáváním pohlédl na všechny přítomné. Nikdo mu neodpověděl.

„Vím, že jsem se měl předem ohlásit...“ Víc ze sebe nedostal.

John zatnul zuby a čelistní svaly se mu napnuly jako pokaždé, když mu něco nebylo po chuti. Harry stále mlčel. Nejspíš chtěl svému synovi udělit lekci. Ethan věděl, že ho nevidí zrovna rádi. Nebo si to jen namlouval?

„Ethane! To snad není pravda!“ Jim odhodil noviny a nadšeně vyskočil. S úsměvem ho poplácal po rameni. „To je mi ale překvapení.“

„No to teda,“ zavrčel Harry a váhavě udělal pár kroků směrem k Ethanovi. Pak mu podal ruku. Ethanovi spadl kámen ze srdce a potřásl otci pravicí. Stisk pána domu byl stále stejně pevný.

„Co ty tady? Zdržiš se, nebo jsi tu jen na otočku?“ Jim se na něj přátelsky usmíval. Alespoň někdo měl radost, že ho vidí.

„Pár dní bych tu zůstal, jestli to nevádí.“

Ethan vyhledal pohledem Harryho, který jen přikývl a znovu se opřel o kuchyňskou linku. „Nevíš co s dovolenou, že jsi nás poctil svou návštěvou?“

Ethan nervózně polkl. „Říkal jsem si, že už je načase, abych se podíval za rodinou.“

„Hm, to asi jo.“ Harry povytáhl husté obočí a usrkl ze svého šálku.

Najednou se ozvalo zaječení a do kuchyně vtrhl malý chlapec, který v ruce svíral dřevěný meč. Postavil se před Harryho, zaujal bojový postoj a vyzývavě na něj meč namířil.

„Teď ne, Olivere.“ Harry zněl jako obvykle nevrle, ale Ethan měl pocit, že mu pod knírem zacukaly koutky.

„Kdo to je?“ Ethan se na dítě překvapeně zadíval.

„Samuelův syn,“ řekl Harry, i když to vůbec nebylo nutné, a pohládl chlapce po vlasech.

Ethanovi bylo najednou jasné, že to musí být jeho synovec. Jako by svému zesnulému otci z oka vypadl. Jen neposedné blondaté vlasy, které mu neustále padaly do čela, musel zdědit po své matce. Samuel byl tmavovlasý jako všichni Bennetové. Až na Ethana.

„Ollie?“ ozval se melodický hlas a Ethan se udiveně podíval na svého otce, ale to už se ozvaly na schodech kroky. „Aha, ty už jsi dole.“ Do kuchyně vběhla mladá žena, ale Ethana si nevšimla.

Zalapal po dechu. „Elizabeth,“ vydechl tiše. Takže Elizabeth byla ve skutečnosti Liz, jeho švagrová. Připadala mu povědomá, ale nedokázal přijít na to, odkud by ji měl znát. Přimhouřil oči a pohlédl na její krátké blondaté mikádo.

Pokud se nemýlil, mívala dřív vlasy mnohem delší. A nenosila tehdy brýle? Zřejmě tady teď se svým synem bydlela. Nikdy vlastně nepřemýšlel nad tím, co se s nimi stalo po Samuelově smrti. Nekoupil tenkrát Samuel ten malý domek ve Firefly Creeku? Vůbec ho nenapadlo, že by se ti dva přestěhovali na Silverwood.

Ještě stále si ho nevšimla. Snažila se navléknout svému synkovi svetr a zkrotit hřebenem jeho kadeře. Nebylo to zrovna lehké. Dítě bylo zabrané do hry a vytrvale šermovalo mečem před Harryho břichem. Liz pohledem zhodnotila výsledek svého snažení a spokojeně přikývla. Když se otočila, zarazila se a vykulila oči. „Panebože, Ethane.“ Na okamžik zaváhala, ale potom k němu přistoupila a rychle ho objala. „Co ty tady?“ špitla a jemu se zdálo, že jí v očích šibalsky zajiskřilo. V tu chvíli pochopil, že ho včera večer musela poznat. Ta velká rodina, před kterou se tajně ukrývala na lavičce, byla tedy jeho rodina.

„Přijel na pár dní na návštěvu.“ Jim se znovu posadil ke stolu a sáhl po novinách.

„Vážně?“ S hraným údivem pohlédla na Ethana. „Tak já ti potom připravím pokoj pro hosty.“ Nečekala na odpověď a postavila se rovnou ke sporáku. „K snídani budou volská oka. Jestli chcete míchaná vejíčka, budete si je muset udělat sami. Poděkujte svému synovci, protože kvůli němu nic nestíhám.“

„Volská oka jsou v pohodě.“ Harry stál nehnutě u linky a koutkem oka pozoroval Ethana. „Jak se ti daří ve městě?“ zabručel.

„Dobře, nemůžu si stěžovat. Hodně práce, vždyť to znáš,“ odpověděl Ethan vyhýbavě. „Mohl bych tě poprosit o kafe?“

„No jistě. Promiň.“ Liz otevřela vrchní skříňku kuchyňské linky a vyndala z ní hrneček. „Jedeš rovnou se Sydney? To jsi musel strávit za volantem celou noc.“

„Ano,“ ošil se nervózně. Celá ta situace mu byla dost nepříjemná.

Podala mu hrneček a spiklenecky na něj mrkla.

„Díky.“ Rozpačitě se posadil ke stolu a nalil si z konvice kouřící kávu, jejíž vůně se linula celou kuchyní. Opatrně usrl. Černá káva byla pořádně silná, jak to v tomto domě bylo zvykem. Ethan najednou zatoužil po čerstvé pražené kávě, kterou si dopřával každé ráno cestou do kanceláře. Barista do ní přidával napěněné mléko, aby se naplno rozvinula její vůně. Nyní však seděl ve svém rodném domě a po probdělé noci zoufale potřeboval kofein.

„Jak se jmenuješ?“ ozval se tenký hlásek.

Ethan se s úsměvem sklonil k chlapci, který stál vedle něj a zvědavě si ho prohlížel.

„Jsem tvůj strýc Ethan.“

Chlapec se na okamžik zamyslel. „Já mám hodně strýců.“

„To je vlastně pravda.“ Ethan se pozorně zadíval do Ollieho tváře. Měl pocit, že před ním stojí malá kopie jeho bratra Samuela. Uvědomil si, že Samuel svého synka neuvidí vyrůstat, a srdce se mu sevřelo bolestí.

„Máš rád meče?“ zajímalo chlapce.

„Ty máš rád snad každý.“

Chlapec spokojeně přikývl. „Mám ještě jeden. Půjdeš si se mnou zašermovat?“

„A není to nebezpečné?“ pronesl rozvážně Ethan, který nevěděl, jak by měl na jeho nabídku zareagovat. Koutkem oka zahlédl, jak John protočil oči.

„Ten meč je přece ze dřeva, není ostrý,“ vysvětloval mu Ollie shovívavě. „Umím hodně dobře šermovat!“

„Tak potom, jo? Vždyť jsem teprve přijel,“ navrhl Ethan a doufal, že mu Ollie dá na chvíli pokoj.

John prudce odsunul židli. „Liz, dneska nebudu snídat.“ Úkosem pohlédl na svého bratra a prošel kolem něj. „Podívám se na horní pastvinu,“ procedil mezi zuby.

„Dobře,“ zabručel jeho otec a posadil se ke stolu. John strhl klobouk z věšáku vedle dveří a rázným krokem odešel z kuchyně.

No skvěle. Bylo mu jasné, že John z jeho příjezdu nebude nadšený. Než se odsud odstěhoval, nevycházeli spolu zrovna nejlépe. Ale to, že dal svou zlost tak okatě najevo, Ethana rozzlobilo. Nebyl doma ani deset minut, a už zase cítil staré známé napětí, které tu zažíval roky. S povzdechem upil ze svého hrnečku.

„Ethane, kolik si dáš vajec?“ obrátila se na něj Liz.

Rychle zvedl dva prsty. *Panečku, ta Liz se umí v kuchyni otáčet.* Svižně krájela chleba a tu a tam zkontrolovala na pánvi vajíčka. Když se teď Ethan rozhlédl kolem sebe, uvědomil si, že je to tu mnohem útulnější než dřív. Nikde se netyčily stohy novin, na lince se neválelo špinavé nádoby a police byla tak nacpaná ovocem a zeleninou, že se bál, že se musí pod tou váhou zhroutit. Bylo vidět, že se domácnosti chopila ženská ruka.

Liz před něj položila jeden talíř a vrátila se pro ostatní. Ollie se vydrápal na židli stojící v čele a tupým nožem se snažil nakrájet volská oka. Potom si strčil rukou do pusy první kousek a spokojeně žvýkal.

„Jez příborem, nebo půjdeš od stolu,“ napomenula ho matka.

Chlapec si vzal vidličku a napíchl další kousek.

„Kde jsou dvojčata? Že ti dva zase ponocovali?“ Dala si ruce v bok a pohoršeně zavrtěla hlavou.

Harry tiše zaklel a odešel na chodbu. Domem se ozval ostrý hvizd, který Ethanovi pronikl až do morku kostí. Zanedlouho se na schodech ozval dupot a bujarý smích. Roze-smátí bratři vtrhli do kuchyně. Quentin se posadil ke stolu a pustil se do jídla, ale River si nejprve zastrčil košili do kalhot a omluvně pohlédl na svého otce. Potom si všiml Ethana.

„No nekecej,“ vydechl a přiskočil k němu.

Ethan vstal a prohlížel si svého mladšího bratra. Měl na sobě šedé montérky a přiléhavé černé tričko, které obepínalo jeho široká ramena. Z kapes mu trčely šroubováky nej-různějších velikostí. Ethan musel uznat, že z benjamínka

rodiny vyrostl krásný mladý muž. Jeho šibalský úsměv už musel zlomit srdce nejedné dívky. Když se Ethan odstěhoval do Sydney, byla dvojčata ještě v pubertě. Pamatuje si je jako dva vytáhlé kluky, samá ruka, samá noha. Teď před sebou měl dva urostlé a pohledné mladíky. Jediné, co se nezměnilo, byl Riverův rošťácký pohled.

„Rád tě vidím.“ Ethan popadl Rivera, prudce ho objal a rozverně mu rozčuchal krátké vlasy, jako to dělával kdysi.

„Zdržíš se?“

„Pár dní asi jo.“

„Všichni Bennetovi kluci pod jednou střechou? To se musí oslavit!“ zamumlal Quentin s plnou pusou a mávl Ethanovi na pozdrav. Ten se na něj usmál a zadíval se na bratrovy kudrny. Nyní měl vlasy po stranách vyholené, ale na vršku hlavy mu trčely do všech stran jako kdysi. Nad levým obočím měl stále ještě malou jizvu. Ethan si živě vybavoval, jak spolu tehdy dvojčata šermovala klacky a jak pak Quentin utíkal Harrymu hrdě ukázat zakrvácený obličej. Otec naložil chlapce do auta a odvezl ho k místní zdravotnici, která mu ránu pěti stehy zašila. Pihy, které dodnes zdobily Quentinovy tváře, podtrhovaly jeho divokost. Jakmile začalo léto, měl jich rázem plný obličej. Jestlipak jsou dvojčata stejně vysoká? V dětství je museli neustále přeměřovat, aby zjistili, kdo z nich je vyšší. Ethan byl zvědavý, kdo tento souboj nakonec vyhrál.

„Už několikrát jsem vám jasně řekl, že v tomhle domě žádné večírky nebudou.“ Harryho nekompromisní tón vytrhl Ethana ze zamyšlení.

„Tak půjdeme do hospody,“ rozhodl River. Posadil se vedle Ethana a nalil si kávu.

„Uvidíme. Jsem po té cestě úplně hotový,“ pronesl Ethan omluvně. Nemohl spustit oči ze svých nejmladších bratrů. Pamatoval si je jako malé rozpustilé kluky, kteří ohlil školní králíky. Teď mu však došlo, co všechno mu za ty roky uteklo.

„Musíš nám vyprávět o Sydney. Tam je to určitě jedna velká párty,“ upřel na něj River pohled plný očekávání.

„Přesně, to by mě taky zajímalo,“ souhlasil Quentin.

Harry bouchnul svým hrnečkem o stůl na znamení, že už toho má dost.

River mrkl na Ethana a rychle se natáhl pro další krajíc chleba.

Ethan znovu upil ze svého hrnečku a prohlížel si ostatní. Jima, který měl nos ještě stále zabořený v novinách, dvojčata, Ollieho, který se snažil seškrábnout vejce ze stolu, otce, který zamračeně zíral do svého šálku, a Liz, která se posadila vedle svého synka a pustila se do jídla. Takže byl opravdu tady. Ještě stále přesně nevěděl, jak se cítí. Hlavou mu vířily tisíce myšlenek. Bylo zvláštní sedět po letech znovu u tohoto stolu.

Po snídani všichni hned vyskočili.

„Jime, dneska se s Johnem podíváte na to ucpané čerpadlo na velké pastvině.“ Harry se natáhl pro svůj klobouk, který visel na háčku mezi klobouky jeho synů.

„Jdu naložit nářadí. Jestli se tam zdržíme, přiveze nám někdo oběd?“ zeptal se Jim a udělal na Liz psí oči.

„Samozřejmě,“ usmála se na něj a dál sklízela ze stolu příbory a talíře.

„Můžeme vyrazit do školky, brácho?“ River sáhl po malém batůžku, který ležel na kuchyňské lince.

Ethan udiveně vzhlédl. Proč veze Ollieho do školky právě River?

River zachytil jeho pohled a dodal: „Mám to po cestě. Pracuju ve městě v autodílně.“

Jak jinak. Kdekoli se ozval zvuk motoru, už tam měl River namířeno. Ethan si až teď všiml šmíru za jeho nehty.

„Ráno беру Ollieho s sebou. Liz si ušetří aspoň jednu cestu.“

Chlapec zavřeštěl a pevně se chytil matčiných nohou. Liz se k němu sehnula a políbila ho na čelo.

„Ale my jsme přece chtěli šermovat,“ vrhl vyčítavý pohled nejprve na svou matku, potom na Ethana.

„To můžete i odpoledne, broučku,“ konejšila ho Liz a ještě jednou se pokusila uhladit synkovy nepoddajné vlasy.

„Přesně tak,“ podpořil ji Ethan. Trochu se styděl za to, že to s dětmi neumí. V Sydney byl obklopený samými dospělými. A teď tu před ním stál jeho synovec a Ethan nevěděl, jak by se měl zachovat.

Chlapec se rozzářil a přikývl. Popadl Rivera za ruku a táhl ho ven z kuchyně.

Očividně tu všechno šlapalo jako hodinky. Během krátké chvíle zůstal Ethan v kuchyni jen s Liz. Dopil kávu a odnesl hrneček do myčky. Najednou nevěděl, co by měl říct.

„Předpokládám, že jsi přespal v autě, co?“ přerušila Liz trapné ticho, když vracela máslo do ledničky.

Ethan souhlasně zamručel. „Nenosila jsi dřív brýle?“

Zahihňala se a pak se na něj ohlédla. „Mám to brát jako omluvu, proč jsi mě včera nepoznal?“

„Přinejmenším jako důvod.“

S úsměvem se k němu otočila. „To nevádí. Vždyť jsme se neviděli spoustu let.“ Potom ukázala na své oči. „Laser. Už jsem měla plné zuby věčného čištění brýlí.“ Odmlčela se a naklonila hlavu na stranu. Nad úzkým nosem se jí rýsovaly jemné vrásky. „Zlobíš se na mě, že jsem ti neřekla, kdo jsem?“

„Ne, vůbec ne. Vlastně to bylo docela vtipné.“ Tiživé napětí bylo najednou totam. „Jen buď prosím tě té dobroty a neříkej ostatním, že jsem přijel už včera, ale bál jsem se jít domů.“ Pobaveně zvedl obočí. „A já na oplátku pomlčím o tvých tajných výletech.“

„To je fér,“ přikývla Liz. „Nechceš si zajít pro věci?“ zeptala se a pustila se do uklízení hromady talířů.

„Dobrý nápad.“ Vyšel ven a rozhlédl se kolem. Kolikrát v životě prošel těmito úzkými dveřmi? Vypadalo to

tu skutečně stejně jako kdysi. Rychle obešel dům a vytáhl z auta tašku. Nad hlavou mu opět zakřičel ledňák a i tentokrát to znělo, jako by se Ethanovi smál, že se ve svém domově cítí jako cizinec.

Chladný vítr mu cuchal vlasy. Za necelé tři měsíce by mohlo přijít jaro. Ale srpnová rána byla v Jižní Austrálii opravdu chladná. Zabloudil pohledem k domu. Břečťan, který se pnul po zdi, se během několika let vyšplhal o pořádný kus výš. Nebude dlouho trvat a doplází se až na střechu. Silverwood se opravdu ani trochu nezměnil, a pravděpodobně se ani nikdy nezmění. Ethan o kousek popošel a zadíval se na malý eukalyptový háj rostoucí několik set metrů za domem. Právě po stříbřitých listech eukalyptů, které se nyní třpytily v ranním slunci, jeho dědeček farmu pojmenoval.

Když se vrátil do kuchyně, položil tašku na stůl.

„Odnes si věci rovnou nahoru. Hned za tebou přijdu,“ řekla mu Liz a smetla do dlaně drobkou ze stolu.

Ethan zvedl svou tašku a vykročil po starém, širokém dřevěném schodišti, které pod jeho váhou zaskřípalo. Na okamžik zaváhal, a pak se dotkl hladkého zábradlí. Kdysi se s bratry předháněli, kdo po něm sjede nejrychleji, a nedokázaly je zastavit ani Harryho výhrůžky. Před Ethanem se otevřela široká chodba s ošlapanou dřevěnou podlahou. Vpravo i vlevo ji lemovaly dveře vedoucí do pokojů jeho bratrů. Zhluboka se nadechl a pak otevřel dveře svého dětského pokoje. Přejížděl pohledem po uklizené místnosti. Na posteli, ve které kdysi spával, ležely květované peřiny. Z pootevřené skříně vykukovaly barevné šaty a dámské svetříky. V nose ho zašimrala vůně levandule. Tento pokoj teď musel patřit Liz. Sevřelo se mu srdce. Najednou ho přepadl pocit, že v tomhle domě už pro něj není místo. I když chápal, že pokoj nyní slouží jiným účelům, ucítil knedlík v krku. Potichu zavřel dveře a rozhlížel se po chodbě. Když Liz říkala, že se může ubytovat v pokoji pro hosty,

myslela tím pravděpodobně bývalou ložnici jeho rodičů. Po smrti Ethanovy matky se Harry přestěhoval do menšího pokoje v přízemí, hned vedle pracovny. Měl tam větší klid než nahoře s hlučnými syny. Ve volném čase, kterého měl poskrovnu, se rád zavíral ve své pracovně. A Ethan hádal, že se ani v tomto ohledu nic nezměnilo. Usmál se. On a jeho bratři neustále spekovali o tom, co tam může pořád dělat. Harry nenáviděl papírování. Pravděpodobně se raději uvelebil ve svém křesle, vzpomínal na staré dobré časy a popíjel kvalitní whisky, kterou tam schovával před svými syny. Proč vlastně nepřivezl otcí nějakou dobrou láhev? Při všem tom stresu, který poslední dobou zažíval, ho to vůbec nenapadlo.

Ethan odhodlaně otevřel třetí dveře na levé straně chodby a vstoupil do místnosti, ve které byl stejný nábytek jako kdysi. Velká dřevěná postel a tmavá skříň z masivu. Ale i tento pokoj vypadal útulněji, než jak si ho pamatoval. Dříve byly všude naskládáné krabice, nacpané nejrůznějšími věcmi. Teď byla ložnice až na pár obrazů na stěnách úplně prázdná. Položil tašku na zem a přistoupil k oknu. Otevřel se mu výhled na zadní dvůr a stodolu. O kousek dál byla koňská stáj, za kterou se na jedné straně rozprostíraly rozlehlé pozemky a na druhé straně lesík. V dáli spatřil pasoucí se dobytek.

„Přinesla jsem ti čisté povlečení.“ Liz vběhla do místnosti a popadla do ruky polštář.

„To zvládnou, nedělej si se mnou starosti,“ pokusil se ji zastavit.

„Prosím tě, vždyť to mám hned hotové,“ usmála se a zkušeně nacpala polštář do povlaku.

Ethan svou švagrovou po očku pozoroval. Nikdy spolu pořádně nemluvili. Když s ní Samuel začal chodit, Ethan už žil v Sydney. Díky ní už Ethan nebyl jediný modrooký člověk v této rodině, což ho z nějakého důvodu uklidňovalo. Byl odjakživa jiní než ostatní Bennettové, a to nejen

fyzicky. Liz byla poměrně malá, sahala mu sotva po ramena. Když stála v kuchyni s jeho bratry, vypadala mezi nimi jako drobeček. Nyní se pustila do napínání prostěradla. Květovaná halenka, kterou měla pod modrým kardiganem, jako by podtrhovala to, co Liz do tohoto domu vnesla – veselost, kterou Silverwood dřív bytostně postrádal. Jeho šarmantní bratr si vybral krásnou ženu. Liz byla nalíčená jen velmi decentně, díky čemuž vynikly její jemné rysy a světlá pleť. Ethan si pomyslel, že jí tato přirozenost zatraceně sluší. Už včera si všiml dolíčků, které zdobily její tváře, kdykoli se usmála. A přesto měl pocit, že je chvílemi myšlenkami jinde. Myslela snad na Samuela? Už dávno na něj bratrova smrt nedoléhala tak jako cestou sem. Dlouhé hodiny v autě nemohl myslet na nic jiného. Ale teď, když stál před jeho ženou, pocítil prudký nával emocí. V jeho nitru se mísily pocity provinění a smutku, až si Ethan myslel, že mu snad pukne srdce.

Jestlipak spal Ollie v Samuelově starém pokoji? Ethan předpokládal, že ano. Navíc z něj vedly dveře do Ethanova bývalého pokoje, což byla pro matku s dítětem ideální kombinace. Unaveně si promnul obličej. Silverwood bez Samuela si prostě nedokázal představit. Měl pocit, že se každou chvíli musí ozvat bratrův hlučný smích. Místo něj tu teď bydlela Liz.

Ethan rozpačitě přešlapoval na místě. Měl by si s ní o něčem povídat? Ale o čem? Vždyť se skoro neznali.

„V rohu je koš na prádlo. Dávej do něj špinavé oblečení a já potom všechno vyperu.“

Rezolutně zavrtěl hlavou. „Přece ti nebudu přidělovat práci. Máš toho až nad hlavu.“

Narovnala se a spokojeně pohlédla na postel. Pak se otočila na Ethana. „Tady je takového prádla, že pár kousků navíc mě rozhodně nezabije.“ Zamyšleně se na něj zadívala. „Jsem ráda, že Ollie konečně poznal svého strýce.“

Konečně. Ano, připadal si hloupě, že ho jeho vlastní synovec nikdy neviděl. Naposledy tu byl na Samuelově pohřbu. Liz už tehdy byla v pokročilém stádiu těhotenství. Když se Ollie narodil, Harry zavolał Ethanovi a hrdě mu oznámil, že se stal dědečkem. Byla to jedna z mála příležitostí, kdy otec zvedl telefon a zavolał mu. V jeho hlase se mísila radost s bolestí. Ethan se tehdy rozhodl, že se na svého synovce zajede podívat. Potom to ale odkládal a odkládal, až jeho předsevzetí vzalo zaslě. Nejspíš se bál, že by si při pohledu do chlapcovy tváře uvědomil, že svého bratra už nikdy neuvidí. A také se chtěl vyhnout pocitu viny, že tady nebyl, když ho nejvíc potřebovali. Polkl. „Kolik je Olliemu? Čtyři?“

V Lizině tváři se mihl záblesk hrdosti. „Před pár týdnů mu byly čtyři. Hrozně to letí. Když se na něj podívám, nemůžu uvěřit, že je to tak dlouho, co se narodil.“ Uhnula pohledem a Ethan zaslechl, jak si povzdechla.

„Je krásný,“ pronesl tiše.

„Ale chvíli neposedí,“ zasmála se a pohlédla na něj. „Už půjdu, aby sis mohl odpočinout,“ řekla a uhladila rukou prostěradlo. „Musíš být po té noci v autě příšerně unavený.“

Když se za Liz zavřely dveře, vyčerpaně padl na postel a zavřel oči. Ani silná káva mu tedy nepomohla. Povzdechl si a otočil se na bok. Trošku si zdřímne a bude zase jako rybička.

Liz zamyšleně scházela ze schodů s košem na prádlo. Proč se tady Ethan tak najednou objevil? Harry a chlapci o něm téměř nemluvili. Vypadalo to, jako by se záměrně vyhýbali sebemenší zmínce o něm. Až do včerejška ji nenapadlo přemýšlet o tom, jak se má švagr, kterého pořádně ani neznala. Měla svých starostí až nad hlavu a často nevěděla, kam dřív skočit. S povzdechem postavila koš před pračku a nacpala do ní první dnešní várku. Na okamžik se zastavila a mlčky pozorovala, jak se pračka napouští. Ethan vypadal jinak než

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Bouřlivá srdce*.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.